

STARZINGER

FÖR KÄRLEKEN TILL PRINSESSAN

KAPITEL 16:

COGO OCH AURORA

Kyssten var djup, kärleksfull och passionerad. De hade kyssts förr men aldrig så här innerligt och med så mycket åtrå tidigare. Cogo höll kvinnan han älskade alltmer nära intill sig medan hans läppar mötte hennes. Aurora besvarade allt han gav henne med samma innerlighet. Här och nu var hon inte längre orolig. För stunden fruktade hon inte morgondagen. Hon kände ett lugn. Och hon kände lycka.

Ju mer passionerad deras kyss blev desto lyckligare kände hon sig. Hon ville inte att det skulle sluta. Cogos åtrå för henne borde kännas främmande, all sorts intimitet med män var för henne fortfarande främmande. Men mannen hon älskade var allt annat än främmande för henne. Den allt mer ökande intimiteten med honom de senaste dagarna, den senaste minuten, endast bekräftade för henne ännu mer hur mycket hon älskade honom. Det var en bekräftelse som i nuläget gjorde fruktansvärt ont. Hon skulle aldrig få Cogo, av flera anledningar. Detta var en omöjlig kärlek, mer omöjlig idag än vad den hade varit för ett år sedan. Men ändå var det den sanna kärleken. Den enda kärleken för henne.

Hans närhet blev allt djävare, vilket var en välkomnad överraskning för henne. Den lust som Cogo redan för ett par dagar sedan hade väckt inom henne nästintill exploderade inom henne nu. Han kysste henne med allt mer växande åtrå och den kom ifrån hans hjärta. Deras kontakt var inte bara fysisk. Aurora kunde förnimma honom i sitt sinne. Ju närmare hon lät honom komma desto starkare kunde hennes förmågor uppfatta hans känslor. Det underligaste var att hon inte ens medvetet använde sig av sina mediala förmågor i denna stund. Det kom till henne ändå. När Cogo var henne så nära kunde Aurora inte längre motstå honom. Hon utstötte ett dovt, långdraget stön av njutning.

I samma ögonblick bröt Cogo kyssten hastigt och flämtade förfärat till. Han stirrade på henne medan han tog ett steg bakåt. Vad höll han på med!? Auroras lustfyllda reaktion hade väckt honom ur hans eufori tillbaka till verkligheten. Och i verkligheten insåg han att han nu hade långt överskridit gränsen mellan honom och Prinsessan. Senast han hade kysste henne, så sent som samma morgon ombord på Queen Cosmos, då hade han inte känt till hela sanningen. Då hade han inte vetat att hon var förlovad och redo för giftemål nästa dag. Han hyste absolut ingen respekt för denna förlovning men han hade det i allra högsta grad för Prinsessan. Han ogillade hennes beslut men han skulle ändå alltid respektera hennes vilja. Hon var Drottning av Great King, hennes vilja var långt viktigare än hans. Han borde inte ha kysste henne igen, och absolut inte så passionerat. Hans händer skakade när han släppte henne och backade undan.

- ”Förlåt mig, Prinsessa. Det var inte min mening att...”

Generad och kluven mellan plikt och hans känslor vände han sig om.

- ”Det ska inte hända igen,” mumlade han.

- ”Snälla Cogo...”

Aurora tog ömsint tag i hans arm. Hon kunde fortfarande förnimma hans känslor, ett inre kaos verkade härska inom honom. Hur skulle hon kunna lugna honom? Hon hade redan orsakat honom tillräckligt med smärta.

- ”Jag önskar det samma som du,” sa hon och lutade sig mot honom i hopp om att han inte skulle gå sin väg. Cogo slöt ögonen hårt och skakade på huvudet.

- ”Men jag önskar det för mycket!” utbrast han irriterat. Ändå kunde han inte ha varit ärligare än så.

- ”Du älskar mig, be aldrig om ursäkt för det,” fortsatte Aurora och omfamnade honom bakifrån. - ”Att uppriktigt älska en annan är den finaste gåva man kan ge, t.o.m. till sig själv. Och du har älskat mig så länge som vi har känt varandra.”

Cogo flämtade till. Hennes röst var lika varm och mjuk som hennes ord var kärleksfulla. Han förtjänade det inte. Hennes kärlek och omtanke var för god för honom. Han hade gått för långt, den här gången fanns det ingen ursäkt. Hans längtan till henne hade fått honom att glömma hans plats. Den hade aldrig varit i hennes famn och skulle aldrig bli det heller. Han fick inte uppträda så respektlöst mot henne igen! Han fick inte glömma hans plats!

- ”Jag förnekar inte alls det ni säger,” medgav han. - ”Men jag har ingen rätt att...”

- ”Enligt vem då?” avbröt Aurora. Hon visste redan vad han hade försökt påstå. Han hade så fel. Åter igen satte Cogo henne på en piedestal. Varför kunde han fortfarande inte inse att han var lika mycket värd som hon? Att han var cyborg och kom från den enklast tänkbara bakgrund utgjorde ingen skillnad, inte för henne. Det var sant, Cogo hade sin heder och den var beundransvärd. Men han lät den alltid komma emellan dem. Och emellan deras kärlek.

Cogo var beredd på att argumentera emot hennes i det närmaste löjliga fråga när han plötsligt insåg att han inte längre hade något att säga. I Auroras ljusblå blick fann han sanningen, sanningen som han hela tiden hade vetat om men vägrat acceptera. För henne spelade hans förflutna ingen roll. Hans synder hade hon för länge sedan förlåtit. Hon var en drottning som ändå valde den simple mannen, av kärlek. Titlar och bakgrund spelade ingen roll, det hade det aldrig gjort.

Han försökte svara henne på nytt men det gick inte. Alla hans argument var glasklara för honom, ändå var vart enda ett av dem tandlösa nu. Han hade använt sig av dessa argument som en sköld, gömt sina sanna känslor för henne bakom dem. Han kunde inte göra det längre. Sanningen som Cogo såg i Auroras ögon var att den ende som ansåg att han inte hade rätten att älska henne för att hon var av kungligt blod var han själv.

- ”Jag menade vad jag sa nyss,” fortsatte Aurora. - ”Jag så önskar att det var du i morgon i stället!”

Cogo darrade inombords. Hon upprepade orden som hade fått honom att korsna den gräns mellan dem som han aldrig fick korsna. Men det var ganska uppenbart för honom att Aurora inte hade någonting emot det. Hon levde fortfarande ut sin fantasi, den som hade fått henne att smyga iväg till en annan planet för att möta honom i hemlighet. Han var inte säker på om hon gjorde det av helt fri vilja eller om hon var förslavad av sina egna känslor. Om hon var det kunde han inte klandra henne. Cogo visste allt för väl själv vad det innebar. Och att det också innebar en enorm risk. Även om Aurora själv inte ville något annat än att honom nära så skulle nog resten av galaxen kunna argumentera emot det. I vanliga fall skulle han inte bry sig nämnvärt om vad andra ansåg. Men vad Prinsessan hade berättat om den mystiska obalansen i galaxenergin började oroa honom allt mer. Hon hade rätt, de hade ingen rätt att riskera alla de miljarder liv som fanns ute i Vintergatan. Ändå var hennes fantasi, hennes dröm om dem två tillsammans, i det närmaste omöjligt att motstå. Lika mycket för henne som för honom.

- ”Jag önskar det var jag också. Inget skulle hedra mig mer,” erkände Cogo och vände sig helt mot henne. Som om en osynlig kraft härskade över dem kunde de inte låta bli att komma ännu närmare varandra, tills de lutade sina huvuden mot varandra. Auroras små

händer vilade mot hans rustning vid bröstkorgen. Cogo önskade inget hellre just nu än att få känna hennes händer där utan att rustningen höll dem separerade. Det var ingen omöjlighet. Ändå var det en möjlighet som kändes allt mer avlägset.

- ”Vi borde inte göra så här, Aurora,” flämtade Cogo tillslut efter en längre stunds tystnad mellan dem. Han var som helt trollbunden av henne, och Prinsessan lika mycket som honom. Att hon uppvisade sådan brist på disciplin var åter igen förvånande. En del av honom ville ingenting annat. Men samtidigt var han rädd. Rädd för hennes skull. Han ville inte fördärva hennes heder. Trots det kunde Cogo knappt slita sig från henne längre.

- ”Ni borde åtminstone inte det. Det är fel av mig att uppmuntra er.”

- ”Din ”uppmuntran” är det bästa jag har upplevt på mycket länge,” svarade Aurora ärligt och drog sig sakta ifrån honom. Hon var inte själv ens säker på vad hon egentligen ville längre, vad hon borde göra, bara vad hon önskade. Hon visste att Cogo önskade det samma, att få stanna hos henne. Men om deras intimitet fick honom under de, för honom, nya omständigheterna att känna sig illa till mods tänkte hon inte tvinga honom. Han verkade ha dåligt samvete för vad som skedde mellan dem. Till hennes egen förvåning kunde Aurora själv inte säga det samma, trots att hon visste att hon borde ha det mer än honom. Men hennes hjärta talade till henne. Trots att hon var trolovad till en annan kändes det allt annat än fel att ha Cogos sällskap denna kväll. Hon hade först blivit arg och besviken över att han hade följt efter henne hit och t.o.m. spionerat på henne och Nehr, men hon kände inget av det längre. Hon kunde inte ge vika för Cogos begäran att ställa in bröllopet. Men hon kunde inte längre be honom att ge sig av. Han hade haft rätt i det mesta han hade sagt henne denna kväll och i en sak mer än allt annat; hon behövde honom nu. Nu mer än någonsin. Kanske var hon svag som gav vika för sina begär men hennes titel och mediala krafter till trots, hon var ändå bara människa. Och det skämdes hon absolut inte över.

- ”Jag är måhända Drottning av Great King men jag är inget helgon, Cogo. Jag är inte mer perfekt än du.”

Hennes ord fick honom att flina till generat. Cogo delade inte precis hennes uppfattning om dessa saker. Prinsessan Aurora var den mest perfekta varelse han någonsin hade träffat, på alla tänkbara sätt. Men han tänkte inte argumentera emot henne.

Hans generade leende försvann helt när Aurora plötsligt och helt oväntat tog av sig sitt diadem.

- ”Och i natt tänker jag inte vara drottning,” sa hon bestämt.

Med dem orden vände Aurora sig om och lämnade rummet. Cogo stod förbluffad kvar. Vad betydde egentligen det hon hade sagt? Aurora hade antytt tidigare att hon ibland önskade fly från sina förpliktelser men var det bara ett önsketänkande eller menade hon allvar? Och i så fall, hur långt sträckte sig detta allvar? Han kunde inte tro att hon helt negligerade i sina förpliktelser, Aurora var inte sådan till naturen. Hon skulle aldrig strunta i galaxens väl, om han inte hade förstått det tidigare så hade hon redan gjort det mycket klart och tydligt ikväll. Hon skulle aldrig upphöra att vara Vintergatans beskyddare, för det var just det som Drottningen av Great King var i praktiken. Menade hon kanske att hon inte ville vara drottningen som skulle tvingas gifta sig mot sin vilja i morgon? Ville hon kanske bara vara hans Prinsessa igen?

Cogo skyndade nyfiket efter henne för att se vart hon tog vägen när han inte längre hörde någonting. Han fann henne snabbt i andra änden av en lång korridor på samma våningsplan där hon gick in i vad som verkade vara ett mycket vackert rum. Aurora slängde en hastig blick över axeln mot honom så hon visste att han följde efter.

- ”Men er förlovning då?”

Han var tvungen att fråga. Han måste vara säker på vad hon egentligen menade.

- ”En ren officiell formalitet, inget mer,” svarade hon i ett för henne ovanligt kallt tonläge. Cogo stannade upp utanför rummet, som han nu insåg var ett stort sovrum.

- ”Åh...” mumlade han och backade tillbaka ett par steg. Det hade inte varit tillåtet att träda in i Prinsessans rum på Queen Cosmos utan tillåtelse och han tänkte uppehålla samma respekt även här. Men det var inte bara därför som han nu höll sig på respektfullt avstånd. Om han steg in i det där rummet, om Aurora bjöd honom att stiga in, var han ganska säker på vad som skulle kunna hända. Som han redan hade erkänt för någon minut sedan, han önskade det för mycket. Förr hade det aldrig varit några större problem att älska henne på avstånd. Men efter allt som han hade fått veta och upplevt de senaste tre dagarna var allt förändrat. Aurora var annorlunda. När de en gång hade träffats på Månen hade hon fortfarande varit en flicka. Myndig men ändock en flicka. Blyg, optimistisk, godhjärtad och naiv. Idag var hon en kvinna helt och hållet. Hon var mycket mer självsäker. De senaste två åren hade radikalt gett henne skinn på näsan, Cogo hade märkt det redan under resans gång till Great King. Idag var hon, om möjligt, ännu mer allvarsam. Men också betydligt mer säker på vad hon önskade för egen del, inte bara för galaxens bästa.

Det var därför som han var tvungen att upprepa sin fråga på nytt, även om orden tog minst sagt emot att yttra.

- ”Jag trodde att du och han kanske redan hade..?”

Han ville inte nämna karlen vid namn! Det var jobbigt och pinsamt att fråga henne något så privat redan som det var. Och Cogo behövde inte vara tydligare. Aurora förstod vad den unge cyborgens menade. Däremot var hon förvånad att Cogo ens hade trott tanken. Fast, det var klart, han hade ju sett henne och Nehr kyssas tidigare. Från det kunde man dra en massa slutsatser, sanna eller ej. Inte undra på att Cogo hade reagerat så starkt i sin svartsjuka. Och det var hennes fel.

Hon placerade sitt diadem med den gröna stenen på ett nattduksbord och vände sig om mot honom.

- ”Åh, nej!” svarade Aurora bestämt. - ”Än är jag inte gift med Lord Nehr.”

Hon kunde se hans lättnad över hela hans ansikte, hon kunde känna den inom honom också. Cogo höll sig, dock, envist en bit utanför hennes rum. Hon förstod varför. Cogo skulle försvara hennes heder till sista blodsdroppen om så krävdes. Han ärade henne verkligen på alla sätt någon kunde bli ärad på och hon var allt annat än otacksam. Men just nu skapade det åter igen ett avstånd emellan dem. De hade bara timmar kvar innan de skulle bli separerade för alltid utan återvändo. Aurora ville inte att de skulle spendera dessa sista timmar tillsammans på avstånd. Cogo hade räddat hennes liv oräkneliga gånger. De delade redan många fina minnen. Han var hennes vän. Timmar var allt hon hade kvar att ge honom men mer tid behövdes inte för att skapa minnen för livet. Men om han fortsatte att uppehålla detta avstånd skulle det aldrig ske.

Hon gick fram till dörröppningen. Cogo stod fortfarande envist kvar. Hans blick sjönk allt mer ner mot golvet. Han försökte streta emot, motstå sin kärlek till henne. Han var fortfarande inte säker på Auroras avsikter men han kände till sina egna allt för väl. Faktumet att hon bokstavligen höll på att glida honom ur händerna och han var maktlös att stoppa det hade gjort hans åtrå till henne i det närmaste desperat. Det fanns nästan ingen tid kvar. Det var uppenbart att Prinsessan inte alls respekterade sin egen förlovning. Hon ville hellre ha honom än mannen hon tänkte gifta sig med i morgon. Ett faktum som var totalt motsägelsefullt hennes natur, Aurora skulle aldrig bryta eller skymfa en överenskommelse

eller ett avtal. Men samtidigt kunde Cogo inte klandra henne. Att hon överhuvudtaget gjorde något som var så emot hennes sanna jag bara bevisade en gång för alla att hon inte alls ville göra det hon skulle tvingas göra. Hans opassande närvaro uppmuntrade henne verkligen att bryta alla de löften hon möjligtvis hade gett Nehr, utom det slutgiltiga löftet om äktenskap. Nej, Cogo hade verkligen inget bra inflytande på henne just nu och till viss mån ångrade han det. Hans närvaro verkade bara göra det ännu svårare för Prinsessan. Men samtidigt kunde han inte ignorera den lycka han både såg och kände inom henne av det faktum att han hade kommit hit i alla fall.

Han slets mellan tanken att det kanske var dags för honom att ge sig av och av sin längtan att stanna kvar hos henne. Han borde inte stanna, ju längre han gjorde det desto svårare blev det att motstå henne. Men han skulle göra henne ledsen om han lämnade henne nu. Cogo stod inte ut med att se Prinsessan ledsen, det skar i hans hjärta varenda gång, speciellt om han visste att han själv var orsaken. Vad skulle han göra!?

Han tvingades titta upp igen när hon lämnade dörröppningen och gick fram till honom igen.

- ”Men jag är fortfarande din!”

Cogo kände hur han bokstavligen tappade hakan i golvet. Han skakade kraftigt förnekande på huvudet och höjde händerna i protest. Enda sedan han hade träffat henne hade han drömt om att höra precis dessa ord från Aurora, men absolut inte av denna anledning som nu fick henne att säga dem. Hon var inte skyldig honom någonting och han vägrade låta henne känna sig som om hon gjorde det.

- ”Ni har inte lovat mig någonting,” insisterade han. Nu var det verkligen rätta stunden att ge sig av. Men hans fötter var som förstelnade i golvet.

- ”För att jag aldrig har vågat förrän nu, Cogo.”

Detta var sant. Till skillnad ifrån Cogo hade Aurora inte insett sin kärlek förrän långt senare. Och när hon väl hade gjort det hade hon aldrig låtit honom få veta. Cogo hade aldrig sagt något heller men hans tillgivenhet hade alltid varit tydlig ändå. Kanske hade hon helt enkelt varit för ung och oerfaren, inte redo. Men nu var hon lite äldre och visare. Och definitivt redo. Nu, när det var försent, vågade hon säga Cogo vad hon kände för honom.

Aurora tog ömsint hans bägge händer i sina.

- ”Mitt hjärta har lovat dig, tusentals gånger,” sa hon.

Med glädjetårar i ögonen mötte Cogo hennes kärleksfulla blick.

- ”Det har mitt också,” svarade han, även om han knappast behövde säga det för att övertyga någon av dem.

Ögonblicket hon hade tagit hans händer i sina förstod han att det var över. Detta var början på slutet. Det kunde bara sluta på ett sätt nu, oavsett vad som skulle ske de närmaste timmarna. Trots att det kändes bitterljuvt så kände Cogo ingen rädsla längre. Hennes lätta handlag hade alltid varit mer än nog att ge honom både mod och styrka. Denna kväll var ingen skillnad. Ändå var allting annorlunda. På sätt och vis hade han alltid varit beredd på att hans kärlek och tillgivenhet till Prinsessan Aurora skulle i slutändan leda till detta. Det kom inte alls som en överraskning.

- ”Jag vet att jag tidigare bad dig att ge dig av,” fortsatte Aurora och hennes grepp om hans händer ökade en aning. - ”Nu ber jag dig att stanna, bara en liten stund till. Detta är ingen order. Jag vill bara inte vara ensam i natt. Jag har ingen rätt att be dig om något mer och om du vill gå så gör det, men...”

Ett varmt leende från hans sida avbröt henne. Cogo förde hennes båda händer närmare sig och kysste dem vördnadsfullt. Alla hans tankar på att ge sig av var bortflugna.

- ”Så länge ni behöver mig är jag eran,” försäkrade han. - ”Jag är medveten om risken om jag stannar och någon upptäcker mig här hos er, men jag lämnar er inte så länge ni vill ha mig här.”

Glädje och lättnad föll över henne. Men det fanns också ett beslutsamt allvar hos henne som Cogo var ganska säker på att han aldrig hade sett hos henne förr.

- ”Håll om mig då, Cogo. Håll om mig till gryningen och släpp mig inte!”

Instinktivt ville han lyda henne omedelbart utan minsta tvekan. Men verkligheten var inte så enkel. Det fanns ett oövervinnerligt hinder för deras kärlek.

- ”Jag håller med glädje om dig för all tid och evighet, Aurora!”

Hans röst darrade och hans tårar blev allt fler.

- ”Men när gryningen nalkas kommer ni att tvinga mig att släppa er igen!”

Aurora nickade. Hon kunde inte förneka det. Ändå förblev hennes beslutsamhet den samma.

- ”Just *därför* har vi ingen mer tid att förlora!” påminde hon bedjande.

Cogo tittade på henne under en kort stunds tystnad. Auroras beslutsamhet kunde inte ifrågasättas. Hon var måhända naiv men inte ignorant. Hon förstod vad hon bad om. Och de stod nu vid slutet. Varför då låta det bli ett beklagligt slut när det kunde bli ett vackert slut? Under alla andra omständigheter hade han aldrig tagit detta beslut. Det borde egentligen inte ens ske av denna anledning, inte på detta sätt. Men Cogo visste att de båda skulle ångra det om det nu inte skedde. Av den anledningen kändes det helt rätt.

- ”Ni har rätt,” sa han. - ”Vi har förlorat för mycket tid redan.”

Det var plötsligt något annorlunda i Cogos ögon. Och Aurora gillade det hon såg. Innan hon visste ordet av befann hon sig i hans starka armar och han bar in henne i rummet. Cogo bröt inte ögonkontakten med henne en sekund, inte ens när han varsamt lade ner henne på den vackra, stora dubbelsängen. Men han började åter tveka. Aurora tog hans hand och manade honom att göra henne sällskap. Fortfarande tveksam lydde han ändå henne. Trots alla faror och äventyr, och även flera glada och lekfulla stunder som de hade gått igenom hade han aldrig legat ner intill henne på en säng tidigare. Cogo försökte svälja ner sin nervositet.

- ”Men menar ni verkligen det här, Prinsessa?”

- ”Jag vill vara tillsammans med dig. Älska dig,” svarade hon ärligt och lade armen om honom. Hennes närvaro hade en otroligt lugnande effekt på honom och Cogo började slappna av en aning. Han lade armen varsamt om henne också och lät sig gå förlorad i hennes vackra, ljusblå ögon. Detta var allt han önskade, allt han behövde. Självklart fanns det ännu mer att önska men denna stund var tillräcklig. Han kunde inte begära mer. Aurora log och verkade, trots morgondagens allvar, mycket lycklig. Ändå fanns det något sorgligt hos henne också. Hon lade sin hand mot hans rustning och hennes leende försvann.

- ”Jag önskar bara att jag kunde det *hela* vägen,” tillade hon.

Cogo förstod vad hon menade. Han blev alldeles varm inombords. Likt hennes giftemål följande dag, hans cyborgrustning var ytterligare ett hinder mellan dem. Ett som hindrade dem att vara tillsammans helt och fullt i denna sista stund de kunde dela tillsammans. Det verkade som om Aurora inte riktigt hade förstått den fulla innebörden av deras senaste samtal om saken häromdagen. Fast, han hade heller inte berättat för henne i klarspråk, eftersom han då inte trodde att det behövdes eller visste hur knapp tiden var. Han hade därmed nu en överraskning till henne, en han hoppades skulle vara en glad överraskning.

- ”Det kan ni, Prinsessa. Om ni så önskar.”

Aurora stirrade på honom förvånad. Vad var det han antydde?

- ”Är du säker?” frågade hon. - ”Men..?”

Cogo log försäkrande mot henne och satte sig upp på sängen.

- ”Minns att jag sa att ta av rustningen är svårt, inte omöjligt,” påminde han.

Aurora satte sig också upp. Hon mindes deras senaste samtal om hans rustning men hon förstod fortfarande inte. Hur kunde Cogo föreslå något som var så farligt för honom?

- ”Men risken då?” frågade hon insisterande. - ”Faran för ditt liv?”

Hon lade handen mot hans bröstkorg igen. Fanns det verkligen en möjlighet för henne att kunna göra det utan rustningen emellan?

- ”Professor Dodge förklarade för mig redan innan han gjorde mig till cyborg att rustningen är menad att kunna avlägsnas men endast i kritiska situationer eller liknande omständigheter,” förklarade Cogo. - ”Jag var faktiskt redan en cyborg ett kort tag innan jag fick rustningen.”

Han insåg att detta var detaljer som han aldrig hade berättat för Prinsessan tidigare. Och hon verkade fortfarande inte övertygad. Han kunde inte klandra henne. Hon visste inte mycket om cyborgteknik men hon hade rätt, det fanns en fara för varenda cyborg som bar en permanent rustning att ta av den. Men faktum var att den var fortfarande en rustning som alla andra, likt de som en gång i Jordens historia hade burits av Europas riddare och Japans samurajer. Rustningen hade varit en stor del av deras identitet men det var ändå bara en del av vilka de varit. Rustningen som Cogo bar var mycket riktigt integrerad med hela hans kropp ner till atomnivå men den var ändå bara en del av honom. Den var en tillsats, inte hans verkliga jag. Det var den mest avancerade och högteknologiska cyborgrustning som någonsin hade tillverkats i de kända delarna av Vintergatan. Detta visade sig användbart inte bara i strid. Dodge var kanske snurrig emellanåt men på detta område visste Professorn verkligen vad han gjorde. Det inkluderade de inte lika kända detaljerna av rustningens användningsområden. Tills nu hade Cogo inte brytt sig nämnvärt om dem, att få superkrafter och bli den starkaste krigaren i Vintergatan hade alltid varit hans mål. Att faktiskt kunna avlägsna rustningen hade aldrig varit någon prioritet för honom, det hade inte funnits någon anledning. Faktumet var att det var säkrast att aldrig ta av den. Dessutom förlorade han mycket av sina specialförmågor i och med att rustningen avlägsnades, en total onödighet hade Cogo alltid tyckt. Vad var vitsen att bli superstark bara för att igen göra sig själv svagare?

Men idag hade han en annan uppfattning. Våldigt mycket tack vare denna unga, vackra kvinna som nu satt intill honom på hennes säng i denna stund. Aurora hade bevisat för honom att det fanns andra styrkor och krafter än de som involverade fysiska förmågor. Vänskap var i sanning starkare än något vapen. Likaså var kärleken. Det var denna kraft, inga cybernetiska inplantat, som verkligen hade gjort honom till en bättre människa och framför allt starkare i sinnet. Cogo var väl medveten om att hans största styrka låg i hans hjärta. Han hade aldrig insett detta utan Aurora. Och han var allt annat än besviken av denna insikt. Han hade varit så dum och dåraktig under hans första tid som cyborg. Han hade låtit sig korrumpas av sin egen styrka, låtit sin vrede gå ut över allt och alla oavsett om de hade förtjänat det eller inte. Prinsessan hade räddat honom från denna dårskap. Och hjälpt honom hitta sitt sanna värde, inte som galaxens starkaste cyborg utan som människa. Därför ansåg Cogo inte alls längre att ett möjligt avlägsnande av hans rustning en kort stund skulle göra honom svagare. Det skulle snarare göra honom ännu starkare! I själ och hjärta.

- ”Att ta av den är aldrig att rekommendera,” erkände han men gav henne ändå en allvarlig blick. - ”Men det går! Och Dodge har förklarat tillvägagångsättet i detalj i fall jag av någon anledning skulle tvingas att ta av den.”

- ”Men ändå...”

Cogo kunde inte hålla tillbaka leendet. Så typiskt av Prinsessan att oro sig för honom. Hon älskade honom. Varför hade han inte förstått det långt tidigare? När han tänkte tillbaka hade det varit uppenbart hela tiden.

Det fanns rädsla i hennes ögon nu. Det fanns det ingen anledning till. Hon såg en fara där det inte fanns någon.

- ”Ni ska inte frukta för mitt liv, Prinsessa,” försäkrade han lugnande och lade armen om henne. - ”Jag kan vara utan rustningen i en normal Klass-M atmosfär som denna på Great King i upp till tolv timmar innan jag tar börjar ta skada, om man tar av rustningen på rätt sätt.”

- ”Är det sant!?”

Det fanns fortfarande oro men nu också hopp hos henne.

- ”Under dessa tolv timmar är jag inte i någon större fara än ni,” förklarade Cogo ytterligare. - ”Och tolv timmar är precis vad vi har kvar...”

Det var faktiskt inte ens tolv timmar kvar. Gryningen skulle komma innan dess. Men han ville helst inte tänka på det.

- ”Men är du säker på att det är värt risken?” undrade Aurora. Hon måste vara säker. Hon måste!

- ”Du har väl aldrig tagit av dig rustningen tidigare?”

- ”Nej, det har jag aldrig,” erkände Cogo. - ”Men som jag sa; jag vet vad jag gör.”

Aurora tittade skeptiskt på honom. Hon ville det inte och hon kunde inte känna motsatsen hos honom, men hon hade sina skäl att fråga.

- ”Är det helt säkert det? Du undanhåller ingenting för mig nu?”

Cogo var ingen lögnare. Men han hade ändå undanhållit fakta och hela sanningar från henne tidigare. Oftast i hans tro att han skyddade henne från en sanning som skulle skada eller uppröra henne, men det hade också lätt till missförstånd de två emellan. Det var bäst att det inte upprepade sig, speciellt inte nu! Hon tolererade det inte!

Hennes misstro var inte förolämpande. Hans förslag var långt ifrån helt ofarligt. Hennes krav på ärlighet från hans sida var bara ytterligare ett bevis på hennes kärlek.

- ”Jag skulle inte ljuga för er, Prinsessa. Speciellt inte om det här,” lovade han. Och det var också sanningen. Han hade nu berättat för henne allt som han själv visste om vad som skulle hända honom om han tog av rustningen.

- ”Ni har redan tillräckligt att oro er över,” tillade han. - ”Och jag försäkrar er, jag är inte ett av det.”

Aurora drog ett djupt andetag av lättnad. Hon kunde inte låta bli att ändå känna en oro, trots Cogos försäkringar så var detta ändå ett lika okänt område för honom som för henne eftersom han faktiskt aldrig hade tagit av rustningen förut och därmed visste inte med säkerhet vad som verkligen skulle ske. Men hon valde ändå att lita på hans ord. Cogo själv trodde på det, då måste hon också göra det. Och hon kunde inte förneka den växande viljan i hans mörkblå ögon. Han ville verkligen detta. Och det gjorde även hon.

- ”Okej. Jag tror dig, Cogo.”

Hon gjorde det ännu tydligare genom att åter kyssa honom. Cogo besvarade hennes kyss, försiktigt till en början men snart med allt mer passion. De började bli allt djärvare och det dröjde inte länge förrän de båda låg ner igen i varandras armar.

- ”Jag älskar dig så mycket, Aurora.”

Vad som förr hade varit omöjligt att säga henne var nu hur naturligt som helst att yttra.

Cogos hjärta bultade allt hårdare medan han sakta smekte henne över kinden. Att han ens

hade tillåtelse att röra vid henne på detta sätt var fortfarande överväldigande. Han var ytterst varsam. Minsta oförsiktighet från hans sida och hans otroliga styrka skulle lätt skada henne. Prinsessan var inte svag men hon hade av naturen en späd fysik. Han själv, såsom också Haka och Djorgo, hade alla tre fått vara oerhört försiktiga när de hade beskyddat henne, en inte allt för lätt uppgift många gånger. Men den enorma skillnaden i fysik var inte det enda som Cogo visste att han måste ha i åtanke. Aurora var kanske lite vuxnare nu, hon hade genomlidit mer än vad de flesta gjorde under en hel livstid. Men hon var fortfarande mycket ung och oskyldig. Hon var en fin och romantisk flicka. Och, som hon precis hade bekräftat, fortfarande oerfaren vad gällde män. Att han hade gått med på det här innebar ett enormt ansvar ifrån hans sida. Och Cogo kände att han måste vara helt säker på vad hon ville. Vad hon verkligen ville. På många sätt kändes hela den här situationen stressad eftersom de hade så oerhört lite tid kvar. Det sista han ville var att det också skulle kännas påtvingat för henne.

- ”Det finns inte tillräckligt med ord för att uttrycka hur mycket jag håller av dig,” fortsatte han. Aurora gav honom i det närmaste ett flörtigt leende, vilket var ovanligt från hennes sida.

- ”Om ord inte räcker får du väl visa mig i stället,” uppmanade hon. - ”Precis som jag vill visa min kärlek till dig.”

Hennes unikt koketta lekfullhet var förförande, det kunde Cogo inte förneka. Och han hade inte längre några tankar på att dra sig undan ifrån henne. Han ville och tänkte ge henne det som hon bad om. Men han ville ändå ge henne tid att tänka efter först. Hon fick inte ångra någonting efteråt, det skulle krossa honom fortare än något annat.

- ”Jag vill inget hellre än att vara med dig,” svarade han ärligt. - ”Men jag vill att det är ni som ska vara helt säker på det här, att det verkligen är rätt för er. Ni ska absolut inte göra mig till lags på något sätt, ni är inte skyldig mig något. Vi gör ingenting som ni inte vill. Och vi behöver inte göra någonting.”

Hans ord, hans försäkran, var överväldigande. Det var ett sådant löfte som flesta kvinnor önskade höra. Aurora hade alltid känt sig säker i Cogos närhet. Han hade ständigt vakat över henne, inte bara över hennes liv men också hennes känslor. Han vakade fortfarande lika tillgivet över henne. Det tålmod han nu uppvisade var beundransvärt. Hon visste nu hur länge han hade varit kär i henne. Han hade en lång tid längtat och drömt om denna stund som de nu äntligen befann sig i. Han hade nu kunnat ge sig hän åt sin åtrå för henne och Aurora hade inte hindrat honom, det visste hon. Cogo visste nog förmodligen det också. Ändå fortsatte han även nu att vaka över henne, över hennes känslor och behov. Många män hade inte varit lika tålmodiga eller velat försäkra sig om att hon verkligen var redo. Det var en enorm bekräftelse för henne. Aurora hade egentligen vetat om det hela tiden men nu var hon verkligen säker på att hon hade valt rätt.

- ”Du är verkligen en man med stor heder, Jan Cogo,” deklarerade hon med stor uppskattning. - ”En man värd all beundran.”

Hon fick honom att rodna. Att bli beundrad hade en gång i tiden varit så viktigt för honom. Men inget var viktigare eller en större komplimang än att få höra det ifrån Prinsessan Aurora. Speciellt i en situation som denna.

- ”Jag vill det här. Tro mig. För vår bådas skull,” fortsatte Aurora och såg Cogo djupt i ögonen för att försäkra honom att hon inte tvivlade eller gjorde något förhastat. - ”Jag har redan tänkt igenom det här mycket.”

- ”Har ni?”

- ”Låt oss kalla det önsketänkande,” rättade hon. - ”Drömmar. Jag har önskat detta länge.”

Auroras blick föll mot hans rustning åter igen.

- ”Men jag trodde aldrig att det skulle vara praktiskt möjligt... förrän nu.”

Vad Cogo precis hade berättat gällande hans rustning hade verkligen fått henne att inse allvaret i den rådande situationen. När hon nyss hade bett honom att stanna hade hon inte förväntat sig mer än hans sällskap, fyllt med omfamningar och kyssar. Men nu försäkrade Cogo henne att det kunde bli mer än så, att det hon i sin förälskelse ett bra tag hade fantiserat om kunde bli verklighet. Hon hade fått något mycket avgörande att tänka över och av den anledningen uppskattade hon ännu mer Cogos villighet att sätta hennes behov främst. Sanningen, möjligheten, fick henne inte att rygga tillbaka. Den snarare fick Aurora att vilja följa sin kärlek hela vägen. Blotta tanken fick henne att känna lust och upphetsning. Men samtidigt kunde hon inte helt ignorera faktumet att hon var trolovad till en annan man, en man som var hennes enda hopp att hjälpa henne att balansera upp galaxenergin. Det var riktigt det hon hade sagt Cogo lite tidigare, förlovningen hade än så länge mest varit en officiell formalitet. Hon och Nehr hade inte gjort mer än kyssts och det i sig hade inte pågått i mer än några veckor. Ändock, hon och Nehr hade en överenskommelse. Att hon nu var här i Cogos sällskap och lovade sig själv till honom kvällen innan hon skulle bli Nehrs hustru var verkligen högst omoraliskt av henne. Men Aurora kunde inte hjälpa det. Hon älskade inte Nehr, det var Jan Cogo hon höll av. Det skulle aldrig förändras. Ja, hon var oerhört självisk just nu. Kanske borde hon vara starkare än så här. Kanske borde hon rent av skämmas. Men samtidigt visste hon att hon skulle ångra betydligt mer att hon aldrig hade gett Cogo sin kärlek än att hon hade gjort det denna kväll. Hon skulle lova en hel del till sin blivande make nästa dag men hennes oskuld skulle han inte bli lovad. Detta skulle bli hennes och Cogos hemlighet. Nehr skulle aldrig få veta. Och efter denna natt skulle det aldrig ske igen.

- ”Var inte orolig. Jag är helt säker, Cogo,” sa hon. - ”Just nu är jag precis där jag ska vara. Med den ende jag vill vara med.”

Trots hennes försäkran om att hon verkligen var redo hade Cogo en klump i halsen. Hon hade påmint honom om vad som väntade dem vid nästa gryning.

- ”Om det är så ni känner, Prinsessa... om ni är så säkra på vad ni vill, varför kan ni då inte ge upp dessa vansinniga bröllopsplaner i morgon..?”

Han kunde inte hjälpa det. Han måste be henne att lämna denna självdestruktiva väg hon envist vandrade på en sista gång. Om det fanns den allra minsta chans att få henne att ändra sig måste han ta den!

Hennes hand for till hans mun och avbröt honom innan han hann tala färdigt.

- ”Vi talar inte mer om det nu,” bad hon honom med allvarlig röst. - ”Morgondagen finns inte. Förstår du, Cogo?”

Åter igen förvånade hon honom. Så olikt henne valde Aurora nu att bete sig som strutsen som doppar huvudet i sanden i hopp om att problemen skulle springa förbi. Men att blunda för problem fick dem aldrig att försvinna av sig självt. Trots det tänkte han inte argumentera mer med henne om saken. De hade båda redan sagt sina ståndpunkter och det ändrade ingenting. Det var meningslöst att pressa frågan.

- ”Ja, jag förstår,” svarade han. Cogo hatade att ge efter men han gjorde det för hennes skull.

I tacksamhet gav Aurora honom en kyss på nytt. Hon kysste honom innerligt och villigt. Och det var också den perfekta distraktionen från morgondagens planerade händelser, för dem bägge två.

- ”Jag känner inga tvivel, bara min kärlek till dig,” tillade hon. - ”Jag vill ha dig. Jag är redo.”

Cogo log nervöst men lyckligt mot henne. Hon var säker. Och då han var det också.

- ”Min älskade Aurora...”

Han höll om henne precis som han hade lovat. De låg där länge och bara njöt av varandras närhet. Men allt eftersom ökade åtrån och de kysstes allt mer passionerat. Deras beröring blev allt djärvare och avslöjade tydligt att de båda ville ha ännu mer av varandra. Cogo längtade oerhört efter att få se Aurora utan klänningen hon nu bar. Svart var knappast passande för stunden i alla fall. Han hade fått se henne iklädd endast en bikini en gång. Bara tanken på att få se henne klädd igen på samma sätt eller i ingenting alls var euforisk. Och han kände på sig att Aurora säkerligen hade liknande tankar om honom i precis denna stund också. Sättet som hon nu smekte rustningen, som om den var hans nakna hud, tydde på det. Han ville inte neka hennes önskan. Dessutom kunde de inte göra mycket mer så länge han fortfarande bar rustningen.

Men för att komma dit var han tvungen att be henne om en sak först.

- ”Jag önskar få fem minuter att förbereda mig.”

Det var färg i hennes ansikte igen. Aurora verkade vara full av liv och glädje. Och förväntan.

- ”Det ska du få,” beviljade hon och gav honom en sista kyss innan hon reste sig upp från sängen. Hon gick bort till ett litet extra rum i andra änden av sovrummet som visade sig vara ett badrum. Aurora kastade honom en kärleksfull blick innan hon gick in i badrummet och stängde dörren om sig. Hon behövde förbereda sig hon också.

Cogo steg upp och gick långsamt fram till badrumsdörren för att titta efter. Den var mycket riktigt stängd inifrån och han kunde höra mycket vaga ljud inifrån från vad än Prinsessan höll på med. Förväntansfullt längtade han efter när hon skulle komma ut igen. Men just nu var han tacksam för att han var lämnad ensam. Han ville inte att hon skulle se det som han var på väg att göra. Han önskade bara att dörren inte släppte igenom ljud lika lätt som den nu verkade göra. Nåja, det fanns inget att göra åt det nu. Han hoppades att Aurora skulle ta lite tid på sig.

Han behövde det själv.

Cogo drog sig tillbaka till mitten av sovrummet. Han fann sin egen spegelbild i en stor helfigurspegel. Spegeln skulle komma till användning, insåg han, och han betraktade sig själv en stund i den. Vad han var på väg att göra med sig själv var i sanning ingen lätthet, vilket han ärligt hade erkänt för Prinsessan. Däremot hade han undvikit att tala om för henne just *hur* svårt det skulle bli.

Han visste precis hur han skulle göra. Dodge hade varit tydlig i instruktionerna och Cogo mindes dem fortfarande. I ren nyfikenhet hade han t.o.m. första dagen han hade tilldelats rustningen provat att öppna upp den igen bara en aning, endast för att se hur det skulle gå, och under Dodges översyn. Det var inget roligt minne och det hade definitivt gett honom ytterligare en anledning att inte försöka ta av rustningen igen. Och nu, flera år senare, skulle det sannerligen vara ännu värre. Absolut inte farligt så länge han gjorde det på rätt sätt, men samtidigt inte smärtfritt heller.

Men det spelade ingen roll. Cogo hade upplevt fruktansvärda smärtor från fiender och annat när han hade burit sin rustning. Han hade inte bara överlevt dessa händelser, han stod fortfarande som segrare från dem. Varför skulle det här vara annorlunda?

Han började med de röda handskarna. De var inget som helst problem, de var som vilka handskar som helst, för vem som helst. Men därefter skulle det inte bli lika lätt. Cogo stirrade in i spegeln och försökte förtränga minnet från förra gången. Han fick inte låta det avskräcka honom på något vis. Och han var inte rädd.

Men han var orolig att Prinsessan skulle bli rädd.

Om hon hörde honom.

Han greppade vänster axelskydd. Det krävdes inte mycket styrka alls, inte för Cogos del i alla fall, snarare rätt teknik. Han ryckte till när skyddet lossnade. Det gjorde ont. Men till hans förvåning faktiskt inte så ont som han hade räknat med. Mindes han så fel? Han fortsatte snabbt vidare med höger axelskydd. Samma reaktion. Bara för att vara säker rörde Cogo bägge armar i olika vinklar och positioner. Allt fungerade precis som vanligt. Han hoppades verkligen att så skulle förbli, att Professor Dodge nu av alla gånger verkligen inte hade tabbat sig och hade haft fel. För det svåraste kom nu härnäst.

Cogo slängde en blick mot badrumsdörren igen. Han gjorde det här endast för Auroras skull. Och för henne kunde han dö tusen gånger om han så måste. Jämfört med det skulle det här inte vara någonting.

Han greppade den övre delen av bröstplåten nära halsen på rustningen. Han ställde sig lite mer bredbent. Cogo visste att han med största sannolikhet riskerade att förlora balansen. När han såg sig själv i spegeln igen undrade han om han verkligen kände sig så säker på det här som han såg ut att vara. Spelade ingen roll. Han var den starkaste cyborgens i hela Vintergatan! Det var dags att bevisa det ännu en gång.

Den här gången fick han ta i med mer styrka. Den översta delen av rustningen lossnade från fästena med ett svagt klickande ljud.

Med nöd och näppe lyckades Cogo hindra sig själv att skrika rätt ut. Smärtan var fruktansvärd! Han staplade till men lyckades ändå att stå kvar på benen. Hjärtat rusade på honom och det tog en lång stund innan han slutade hyperventilera. Men han andades fortfarande mycket tungt, som om hans lungor inte kunde få tillräckligt med syre. Han kände igen det här allt för väl. Det var precis som förra gången när han hade testat att öppna upp rustningen. Han hade inte kommit längre än så här den gången. Och den här gången var smärtan, precis som han fruktat, kraftigare.

Han öppnade ögonen. Åter igen kontrollerade han sig själv för att försäkra sig att allt var normalt. Förutom smärtan var allt som vanligt. Han kunde röra sig, han kunde andas, han kände sig inte yr eller illamående. Han hade inte tagit någon skada. Men sällan hade Cogo upplevt en smärta så intensiv som den han upplevde nu. Och han hade fortfarande inte genomlidit det värsta ännu. Det var så lockande att sätta tillbaka rustningen på sin plats igen. Han mindes hur snabbt smärtan hade dragit sig tillbaka förra gången. Men han skulle inte vara så svag som förra gången. Den här gången skulle han fortsätta.

Hans hand skakade en aning när han sträckte sig över axlarna och kopplade på samma sätt loss den övre delen av ryggen på rustningen. Den ohyggliga smärtan träffade honom som om han hade fått ett kraftigt slag bakifrån. Men åter igen lyckades Cogo, med endast ett par kvidande ljud, svälja plågan. Kanske lyckades han för att han själv var orsaken och visste precis var och när den skulle slå till. Men t.o.m. för en sådan stark cyborg som honom var det redan på gränsen. Han flämtade högt men kämpade ändå för att försöka dämpa sig. Prinsessan fick inte höra honom!

Trots det var han ändå tvungen att ta en kort paus. Han stapplade fram till spegeln mot väggen och lutade sig mot den.

- ”Åh, herregud, min skapare!” flämtade han för sig själv och slöt ögonen. Hans redan blottade hud som nu för första gången på många år fick känna kontakt med fri luft brände som eld och värre skulle det bli när den övre delen av rustningen togs bort helt. Sedan hade han fortfarande benen kvar. Han måste vara fullkomligt tokig som utsatte sig själv för sådan här tortyr. Kanske var han rent utsagt galen! Cogo öppnade ögonen på nytt. Trots att hans egen spegelbild nu nuddade vid hans ansikte hade han inga problem att se den. Vad han såg var en plågad bild av sig själv. Men det var något mer. Vad var det han såg hos sig själv i spegeln? Var det rädsla?

Sant eller ej, blotta tanken var otänkbar! Han hade inget mer att förlora, rädsla för lite smärta borde inte ens existera. Cogo ilsknade till och han knöt nävarna hårt.

- ”Nej! Nej, jag får inte ge upp!” sa han till sig själv och backade ifrån spegeln. - ”Jag får inte svika Aurora... Inte nu! Jag kan klara det här... Jag ska klara det!”

Han svalde ett par gånger och gav sig tid att försöka återfå en så normal andning som möjligt. Han mindes att Professor Dodge hade påpekat extra noga att andningen var av högsta vikt för en cyborg under hela avtagandet av rustningen. En normal andning hjälpte de biologiska komponenterna att motverka chocken av separationen med de teknologiska. För inget annat än en chock var precis vad smärtan var en reaktion på, inget tecken på livsfara. Inte än på många timmar. Och chocken skulle lägga sig långt innan dess. Svetten dröp redan på honom, inkluderat över de delar av hans kropp som redan hade blivit exponerade. Trots smärtan var detta en välkommen känsla. Och ett mycket gott tecken på att hans kropp reagerade precis som den skulle! Och det sporrade Cogo att fortsätta.

Han stirrade med beslutsamhet in i spegeln igen. Med starkt grepp tog han tag i rustningen på nytt. Även om han så skulle dö på kuppen skulle han göra det här. Aurora älskade honom. Det fanns inget noblare än att lida och dö för hennes kärlek.

- ”Måste utstå..!” intalade han sig själv. - ”Jag måste utstå!”

Den rödvita rustningen gav ifrån sig de svagt klickande lätena igen när de sista fästena släppte, följt av ett lika svagt pysande ljud när den övre delen nu släppte helt och hållet från överkroppen. Rustningen föll i golvet eftersom hans händer inte längre förmådde styrkan att hålla i den längre. För första gången på flera år kunde Cogo se sin egen spegelbild med blottad överkropp. Men han hann inte reflektera över det. Den smärtsamma chocken var nu så kraftig att det svartnade för ögonen på honom och han föll handlöst till golvet.

Badrumsdörren öppnades och Aurora tittade förskräckt ut. Hon hade hört några underliga ljud, som om flera tunga saker hade brakat i golvet. Det sista hade låtit skrämmande likt en människa som föll. Eftersom hon visste vad Cogo tänkte göra hann hon redan frukta det värsta innan hon ens hade öppnat dörren. Och när hon nu såg honom ligga till synes livlös på golvet blev hon alldeles skräckslagen. Hon skyndade fram till honom.

- ”Cogo!?”

Hon vände honom mot sig. Hans ögon var slutna men till Auroras stora lättnad andades Cogo fortfarande. Och det verkade som om han höll på att vakna till igen.

- ”Mår du bra? Tala till mig!” ropade hon. Inget svar, trots att det verkade som om han höll allt mer på att kvicka till igen. Aurora var inte chockad tillräckligt så att hon inte lade märke till att Cogo nu inte längre bar den övre delen av sin rustning. Försiktigt lade hon sin hand mot hans bröst, över hans hjärta. Hon kunde med lätthet känna de kraftiga och allt för snabba hjärtslagen. Förbaskade, obstinata karl! Vad hade han gjort mot sig själv!?

Han hade aldrig uppfattat att han hade fallit i golvet. Men han hade hela tiden hört hennes röst. Om han hade svimmat så hade det inte varit mer än några sekunder. Och han kände nu hur hans huvud vilade i hennes knä. För att inte tala om den mest otroliga känsla av hennes hand mot hans bröst! Mot hans hud! Smärtan var fortfarande oerhört kraftig men Auroras kärleksfulla, lätta beröring där hon aldrig tidigare hade rört vid honom inte bara fick honom att vakna till utan också att motstå chocken.

Trots det, när Cogo slutligen öppnade ögonen möttes han av en förtvivlad, skräckslagen blick som han helst hade velat undvika till varje pris.

- ”Jag minns att jag bad om fem minuter...” mumlade han.

Chockad men också arg började Aurora gråta. Hon förstod nu att trots Cogos försäkran hade han inte sagt henne hela sanningen trots allt.

- ”Nej, jag vill inte att du gör så här mot dig själv!” utbrast hon. - ”Du sa aldrig att det skulle bli så smärtsamt för dig.”

Hon hade rätt, det hade han inte.

- ”Förlåt mig,” erkände Cogo. - ”Men hade jag gjort det hade ni beordrat mig att inte ta av rustningen.”

Några av hennes tårar föll ned mot hans nakna hud. Vid varje nedslag var det som om smärtan skingrades. Det var inte bara Auroras närvaro som fick honom att känna sig bättre, smärtan började redan ge sig sakta vika. Han hade inte kunnat säga henne hur ont avtagandet av rustningen skulle bli men han kunde ärligt säga henne nu hur han kände sig. Cogo reste sakta handen till hennes kind och torkade bort några av tårarna.

- ”Det är ingen fara, Aurora.”

Hans ord fick inte hennes tårar att sluta falla. Hon var så rädd.

- ”Det säger du bara för att lugna mig!”

- ”Nej, jag lovar er. Jag mår bra,” insisterade han ärligt. - ”Den här smärtan är bara en chock för kroppen eftersom jag aldrig har tagit av rustningen förut, att det är smärtsamt ett par minuter är fullt normalt. Det utgör ingen fara för mig. Se..!”

Han demonstrerade genom att lyfta och röra bägge händer. Han rörde sig utan svårighet, fingermotoriken fungerade utmärkt och han kände sig allt starkare igen.

- ”Jag fungerar fortfarande som jag ska. Det tar några minuter, sedan kommer smärtan att vara över. Jag känner att den redan börjar avta.”

Hennes ljuvliga närvaro fick smärtan att försvinna ännu snabbare. Cogo mådde verkligen bra, trots omständigheterna. Han skulle mycket snart återhämta sig igen. Han började redan upptäcka sin enorma styrka på nytt, precis som när han hade givits den allra första gången. Denna styrka låg inte i rustningen, den låg inbäddad i hans kropp, i hans muskler. Han hud var måhända blottad för tillfället, han var inte längre skyddad och flera av hans specialförmågor kunde inte längre brukas. Men han var fortfarande den samme. Samme cyborg.

Samme man.

- ”Det är ändå några minuter för länge, Cogo.”

Aurora kunde se triumfen i hans fortfarande något plågade blick. Genom sina mediala förmågor kunde hon känna att han var fullkomligt ärlig med henne, han var utom fara. Men han hade ändå tagit en farlig risk. Han hade inte varit helt säker på följderna själv. Och så länge han inte bar sin rustning befann han sig i fara, hur liten den än må vara. Var det verkligen värt risken?

Hon behövde inte fråga honom, triumfen i hans mörkblå ögon ökade allt mer. För Cogo var detta en stor seger, en sådan typ av seger som alltid var så viktig för honom. Men den var ändå dumdristig.

Men gjort var nu gjort. Och Cogo verkade ha rätt, hon kunde med egna ögon se honom sakta återfå sin styrka. Hans hjärta slog nu normalt igen, han kunde röra sig. Smärtan avtog allt mer. Oundvikligt kunde hon av ren nyfikenhet inte motstå att låta blicken vandra över honom, nu när hon äntligen fick se honom utan rustningen på. Till Auroras stora förvåning var han inte alls täckt av diverse teknologiska implantat i den utsträckning som hon hela tiden hade trott. Hon möttes betydligt mer av naken hud och muskler än av metall. Det fanns några som löpte längs hans kropp men merparten av implantaten fanns under huden, utom synhåll. Det var en del av hemligheten bakom hans överlägsna styrka. Hon flämtade till, nu av glädje i stället för oro. Cogo såg betydligt mänskligare ut utan sin rustning än vad Aurora hade räknat med. Och det var en mycket välkomnande upptäckt för henne. Mannen hon älskade var i allra högsta grad fortfarande mänsklig. Så mycket som denna insikt glädde henne påminde det henne också om hur mycket han hade fått lida för att bli den cyborg som han nu var. Och hur mycket han led här och nu för att återfå sin mänsklighet.

- ”Jag vill inte att du ska lida för min skull,” sa hon medlidande.

- ”Snälla Prinsessa...”

Cogo satte sig upp intill henne. Det värkte till och spändes i hela kroppen när han gjorde det men det var inte alls i närheten ens av den smärta som han hade upplevt när rustningen hade avlägsnats.

Han såg henne djupt i ögonen.

- ”Ni kommer att göra en enorm uppoffring,” sa han. - ”Låt mig få göra min. För vår skull. Dessutom, när jag än vill kan jag ta på mig rustningen och bli mitt vanliga jag igen. Er uppoffring är oåterkallelig.”

Aurora svarade honom inte men hon nickade. Cogo hade rätt. Dessutom ville hon inte att pinan han redan hade utsatt sig för skulle vara för intet. Det fanns ingen anledning att stanna upp nu.

- ”Jag ber er, för vår bådas skull, låt mig få följ det här,” fortsatte han och smekte kärleksfullt hennes ansikte. - ”Såvida ni inte har ändrat er.”

Hans beröring fick henne att rysa av välbehag. T.o.m. nu kunde han vara så ömsint.

- ”Nej. Jag har inte ångrat mig,” svarade hon. - ”Men låt mig få stanna hos dig. Låt mig hjälpa dig.”

Det var ett resonabelt förslag. Det fanns inte längre någon anledning att dölja smärtan från henne. Dessutom var inte Cogo för stolt för att tacka ja.

- ”Jag kan nog behöva lite hjälp med resten,” erkände han med ett blygt leende.

*****

Han hade aldrig somnat. Ändå kändes det som om han vaknade när Cogo öppnade ögonen. Han drog ett djupt andetag. Han upplevde en förändring hos sig själv men kände varken oro eller förvirring. Han visste precis var han var någonstans och varför. Han låg till hälften nedbäddad i Prinsessan Auroras säng. Cogos nu helt nakna kropp vilade mot de mjuka lakanen och han drog till sig den fluffiga kudden ännu mer under huvudet när han rullade sakta över till sin vänstra sida. Hans överkropp låg helt bar och synlig eftersom täcket endast täckte honom upp till midjehöjd. Det var på hans egen begäran. Prinsessan hade först velat stoppa om honom ordentligt men så länge som smärtan höll sig kvar i hans kropp var ju mindre fysisk kontakt även mot de lättaste och mjukaste material desto bättre. Dessutom

frös han inte. Snarare tvärt om. Underligt eftersom hans rustning nu var helt och hållet avlägsnad ifrån hans kropp. Men den inre värmen var inget tecken på fara för hans blottade fysik.

Han var varm p.g.a. anledningen till varför han låg på detta sätt här och nu i denna säng.

Han fortsatte att andas lugnt medan han vilade. De ohyggliga smärtorna hade nu gett med sig men han kunde fortfarande känna små stickningar och ömhet här och där i både hud och muskler. Om en stund skulle de dra sig tillbaka också. Att avlägsna rustningen hade varit en otrolig fysisk chock men det var redan betydligt bättre. Cogo kände sig inte försvagad eller i någon form av obehag, bara annorlunda. Sakta men med stor noggrannhet rörde han sin hand framför sig igen, böjde och sträckte ut fingrarna så mycket han kunde. Han fungerade precis som han skulle. För varje sekund som gick kände han sin styrka återkomma till honom. Han hade egentligen ingen anledning längre att fortsätta vila. Men han låg så skönt där han var. För stunden fanns det ingen anledning att lämna sängen. Dessutom kanske Prinsessan skulle bli orolig igen om han gick upp innan hon insåg att han mådde bättre.

Cogo kunde inte se henne för tillfället men han kunde höra henne. Prinsessan var tillbaka inne i badrummet bakom honom och han kunde höra henne röra sig där inne. Den här gången hade hon lämnat dörren halvvägs öppen. Hon ville försäkra sig om att kunna nå honom snabbt om det skulle behövas, han hade fått svära på sitt hedersord att ropa på henne om han kände sig sämre. Ett enkelt löfte eftersom Cogo visste att han aldrig skulle behöva ropa på hennes hjälp. Men han klandrade inte hennes oro. Hade det varit ombytta roller hade han krävt samma sak av henne.

Han behövde inte vända sig om där han låg för att se badrummet, Cogo kunde se den halvöppna dörren i den stora helfigurspegeln som stod endast någon meter ifrån honom. I samma spegelbild kunde han också se sig själv. Nu, till skillnad från en stund sedan, var han vid medvetande nog för att kunna studera sitt nakna jag mer noggrant. Cogo hade naturligtvis sett sin blottade cyborgkropp tidigare men det var flera år sedan nu. Till hans egen förvåning upplevde han inte samma känsla nu som han hade gjort förra gången av denna åsyn.

Implantaten av kromfärgad, superstark och otroligt flexibel metall löpte tunt längs med hans kropp vid alla hans viktigaste leder och såg i det närmaste ut att vara en del av den bleka huden som annars fortfarande dominerade. Åsynen av det nu fick Cogo att svälja den klump i halsen som konstigt nog hade dykt upp. Han rörde försiktigt över metallen med sina fingrar. På sina ställen var implantaten så tunna att man knappt kunde skilja dem åt från huden. Han kände absolut ingen ånger över sitt beslut att bli en cyborg. Men han kunde samtidigt inte förneka att det inte kändes lika coolt att se sig själv på det här sättet idag som när han precis hade lämnat operationsbordet. Att ständigt bära rustningen fick honom för det mesta att glömma alla prövningar och smärtor det innebar att bli en cyborg. Och också den mänsklighet som man tvingades överge för gott. Nej, Cogo kände sig inte lika kaxig nu som han hade gjort då. Men han skulle aldrig ångra sitt livsavgörande beslut. Han hade blivit en cyborg av helt egen, fri vilja.

Av precis samma fria vilja låg han här nu naken i Auroras säng. Att han gjorde det innebar ytterligare ett livsavgörande beslut. Och det hade inte varit lika lätt att fatta som det första. Men Cogo ångrade inte detta beslut heller. Även om han var oerhört nervös. Detta beslut innefattade inte bara honom.

- ”Hur mår du nu?”

Hennes ljuvliga, mjuka röst var musik för hans öron. Cogo log när han i spegeln kunde se henne komma ut från badrummet.

- ”Bättre,” svarade han.

Som alltid, Aurora var en ren fröjd för ögat. Hon hade låtit bli att åter ta på sig sin tiara med den gröna juvelen, precis som hon hade sagt; hennes långa, blonda hår hängde helt fritt nedför hennes rygg och axlar. Hon hade nu bytt den svarta klänningen mot en helvit kimono. Det fick Cogo att le ännu mer. Det var betydligt mer likt den dresskåd som han var van vid att se henne bära. Och just nu, kanske mer än någonsin, såg hon ut som en ängel. Aurora log när hon hörde hans svar, hennes ljusblå blick verkade genast mycket lugnare. Hon verkade förstå att han kunde se henne i spegeln. Hon kunde också se honom i den. Så fort Cogo insåg detta reagerade han plötsligt på ett sätt som han aldrig hade trott om sig själv i denna stund. Han grep genast tag om täcket och drog det över sig upp till halsen. Han kände sig plötsligt mycket blyg och generad, men han kunde inte riktigt förstå varför. Hans mest intima delar var ju redan skymt av täcket redan innan Aurora hade stigit in i rummet. Och hon måste redan ha sett även det när hon hjälpte honom av med återstoden av rustningen när han själv hade varit för omtöcknad för att protestera mot att hon kunde se honom.

Nej, det var inte det som faktiskt generade honom. När han såg dem båda i spegeln förstod Cogo den enorma skillnaden mellan dem. Hon var så vacker. Så orörd. Så mänsklig.

Han var inte mänsklig.

Inte nu längre.

Aurora såg den plötsligt blygsamma skräcken i Cogos ögon. Hon behövde inte använda sina mediala förmågor för att förstå varför han försökte dölja sig själv. För hans annars så kaxiga attityd kunde Cogo vara mycket sårbar emotionellt ibland när någonting blev för personligt. Att ta av sig rustningen i hennes närvaro var inte bara fysiskt smärtsamt för honom och det var Aurora fullt medveten om. Det handlade om mer än så.

- ”Nej, skym inte dig själv,” bad hon och satte sig på sängkanten intill honom. - ”Jag vet vad du är. Du ska aldrig skämmas inför mig.”

Hon förstod. Varför var han inte förvånad? Hennes kravlösa godhet vidrörde hans hjärta, precis som den hade gjort hundratals gånger tidigare. Ändå ville inte hans blyghet ge med sig. Han drog fortfarande täcket om sig när han vände blicken till henne.

- ”Men jag är inte som ni, Prinsessa.”

Hans högra arm var fortfarande utanför täcket. Det fanns lika mycket implantat där att beskåda som de han försökte dölja ifrån henne. Och Prinsessan hade ändå redan sett honom. Hans försök att dölja sig själv var i verkligheten meningslös.

- ”Det här var kanske ett misstag,” mumlade han nervöst och slöt blicken. Han var så ovärdig henne!

Aurora hyschade honom och skakade sakta på huvudet. Hon lutade sig ner närmare honom och tog hans hand i sin.

- ”Du är jättefin, Cogo.”

Hon smekte hans hand och underarm, lät fingrarna glida över hans hud. Och hans implantat. Hennes beröring fick honom att rysa av välbehag.

- ”Jag tycker lika mycket om dig nu som jag gjorde tidigare. Dina cyborgnetiska implantat skrämmer mig inte,” fortsatte hon ärligt och mötte hans blick. - ”Du är perfekt precis som du är. Jag vill inte ha dig på något annat sätt.”

Hennes komplimang och villkorlösa kärlek gav honom glädjetårar i ögonen. Om detta var vad hon verkligen tyckte, och det visste Cogo att det var, då skulle han inte skämmas för sitt

utseende inför henne igen. Därför stretade han heller inte emot när Aurora sakta drog undan täcket igen och blottade hans bröstorg.

- ”Känner du fortfarande någon smärta?” frågade hon.

Hennes hand fortsatte nu i stället att smeka över hans bröstorg.

- ”Inte alls.”

Cogo flämtade högt av välbehag.

- ”Jag känner... den mest underbara beröring som jag någonsin har känt!”

Han kunde inte vara ärligare än så. Hennes hand var mjuk och varm och beröringen var kärleksfullt upphetsande. Cogo var inte totalt främmande för sådan här fysisk kontakt. Under hans sista tonårsår, innan han hade beslutat sig för att ansöka till att bli en cyborg, hade han haft ett par flickvänner. De hade alla varit hemlösa, precis som honom. Men de hade alla varit fina flickor trots det. Ingen av dem hade förtjänat ett liv på gatan. Det hände att han tänkte tillbaka på dem ibland, undrade hur de mätte idag, om de hade lyckats lämna detta miserabla liv, om de ens fortfarande levde. Allt för många av de barn och ungdomar Cogo hade mer eller mindre sporadiskt vuxit upp tillsammans med i diverse slumområden hade aldrig överlevt till vuxen ålder. Arcie var långt ifrån den enda han hade sett dö. Sådana händelser härdade en men inte helt och hållet. Efter Arcies död hade det tagit många år innan Cogo ens vågade låta någon, inte minst en flicka, komma honom nära på livet igen. Inte för att han inte längtade efter kamratskap och närhet, tvärt om. Och han hade tyckt mycket om de allihop. Men han ville helt enkelt inte bli så sårad igen om tragedin slog till på nytt mot någon han tyckte om. Därför hade Cogo aldrig haft några långvariga förhållanden. De första hade knappt varit intima heller. Och när de slutligen hade blivit det hade det varit trevande, försiktigt och på gränsen till oskyldigt.

Det var flera år sedan sist. Men han mindes fortfarande ganska väl hur det var att vara intim med en kvinna. Därför var det i det närmaste överväldigande att åter befinna sig i en sådan situation igen, med Aurora! Hon hade nu satt sig gränsle över honom och fortsatte att mjukt smeka hans bröstorg. Hennes ovanliga frimodighet var förvånande men inte desto mindre välkommet. Cogo kunde inte låta bli att andas allt tyngre. Hade han någonsin bevitnat henne i en mer erotisk situation? Auroras skönhet hade alltid varit uppenbar för honom och de senaste dagarna hade det gått upp för honom allt mer och mer att hennes blyga oskyldighet allt mer gav vika för den vuxnare kvinna hon höll på att bli och redan hade blivit. Men att se Prinsessan Aurora på detta sätt fick honom verkligen att inse att hon numera var minst lika sextigt åtråvärd som hon var naturligt vacker. Fortfarande oskyldig men likväl sensuell.

Aurora var som en dröm, hela den här situationen verkade ha klivit rakt ut i verkligen från hans allra djupaste fantasier. Han undrade om hon kände likadant men var för blyg för att fråga.

- ”Nyp mig bara inte,” bad han efter en stund.

- ”Varför inte?”

- ”Jag vill inte vakna,” svarade Cogo ärligt. Aurora log och lutade sig ner mot honom igen.

- ”Du är redan vaken,” påminde hon och kysste honom.

Kyssten var ömsint men blev snabbt allt mer passionerad. Trots att täcket fortfarande skilde dem åt drog Cogo henne försiktigt till sig. Han älskade att hålla henne i sin famn. Det hade inte skett allt för ofta och alltid när det hade hänt hade det varit i situationer på liv och död och han hade räddat henne eller beskyddat henne. Så ofarlig som den nuvarande stunden verkade var inte nuet ändå så fullständigt annorlunda från dessa tidigare situationer. Aurora

var kanske inte i livsfara men Cogo kände ändå ett större behov än någonsin att beskydda henne. Men det var inte längre hans uppgift att göra det, som Prinsessan bestämt hade förklarat för honom. Däremot hade han en uppgift kvar att göra, en som Aurora helhjärtat lät honom göra. Att älska henne, innerligt och villkorslöst. En uppgift han hade gett sig själv en gång enda sedan första gången han hade sett henne. Och han skulle fortsätta att utföra denna uppgift till hans sista andetag. Nu fanns det bara ett speciellt tillägg till denna uppgift som han alltid hade velat göra men tidigare aldrig hade gett sig själv tillåtelse till; att göra henne lycklig. Cogo var inte säker på om han kunde lyckas. Men han skulle göra allt för att åtminstone försöka.

Deras läppar skildes åt för ett ögonblick. Cogo drog bort lite av hennes långa hår ifrån hennes ansikte så han lättare kunde se hennes vackra, ljusblå ögon. Aurora verkade lika nervös som honom men hon var inte alls rädd. Tvärt om. Åtrån i hennes blick gick inte att ta miste på, inte ens för en så oskuldsfull som henne. Han var ändå tvungen att fråga henne en gång till, för säkerhets skull.

- ”Är du helt säker att du vill göra det här?”

Att han frågade henne på nytt värmdes i hennes hjärta. Han älskade henne verkligen. Inte för att Aurora någonsin tvivlade längre.

- ”Ja,” svarade hon med säkerhet. - ”Och du?”

- ”Ja.”

Cogo tvekade inte när han svarade. Det gjorde inte Aurora heller. Hon hade massor av skäl till att tveka men inget av dem, inte ens hennes stundande bröllop följande dag, var starkt skäl nog att hindra henne. Det var ju detta bröllop som snarare övertygade henne om att hon skulle göra detta, att följa sitt hjärta. Att de åtminstone skulle få uppleva en natt tillsammans. Hon borde ha dåligt samvete, det var hon fullt medveten om, men det hade hon inte. Morgondagen oroade henne, t.o.m. skrämde henne. Cogos kärlek däremot skrämde henne inte ett dugg, tvärt om. Att vara här, tillsammans med mannen hon älskade, skulle göra henne stark nog att möta sin nya plikt. Och göra dem båda lyckliga. Åtminstone för en kort stund.

Hon önskade bara att det skedde under bättre omständigheter. Det var inte av denna anledning hon ville uppleva sin första gång. Men hon skulle aldrig ångra det. Även om det inte skedde av den anledning som hon alltid hade tänkt sig var det ändå perfekt. Här och nu med Cogo var precis så som Aurora alltid hade drömt om.

Hon förvånades själv av sin egen djärvhet när hon åter satte sig upp på knä, fortfarande i gränsle över honom. Var det instinkter som visade henne vad hon skulle göra? Eller var det hennes hjärta som ledde henne vägen? Aurora var inte säker, och det spelade ingen roll. Hon var måhända oerfaren och något osäker på hur hon skulle göra, men hon visste med bestämdhet *vad* hon ville göra.

Hennes händer darrade inte ens när hon knöt upp kimonon och avslöjade att hon inte bar någonting mer under den. Hon lät den sedan falla till golvet. Inte för ett ögonblick hade Cogo släppt henne med blicken. Men trots att han hela tiden förstod vad som väntade hade han ändå häpnat. Aurora var verkligen en strålande vacker kvinna. Inte längre en flicka. Hänförd och förförd kunde han inte hindra blicken från att vandra över hennes nakna skönhet. Han tilläts se henne nu så som han aldrig tidigare hade sett henne. Aurora var inte generad av hur han tittade på henne. Cogos åtråfyllda blick fick henne bara att vilja ha honom ännu mer. Hans stirrande var respektfullt och hängivet. Och hans blick kom att stanna vid hennes ansikte.

- ”Du är det vackraste jag någonsin har sett, Aurora.”

Hans röst darrade en aning, uppslukad av alla känslor i denna stund som han var. Ändå fanns det inte desto mindre kraft i hans ord, och ärlighet.

Sakta men med oavbruten bestämdhet gjorde Aurora Cogo sällskap under täcket. De låg stilla i varandras armar en lång, lång stund. Det räckte att bara hålla om varandra, känna den andres närhet. Men, självklart, längtade de båda efter ännu mer. Aurora kände sig precis lika säker med Cogo nu som hon alltid hade gjort. Närheten hon kände med honom i denna stund var otrolig. Det var inte bara fysiskt, även om känslan av hennes nakna hud mot hans var tillräckligt euforisk. Och detta var fortfarande bara början, det visste hon.

Deras läppar möttes och Aurora kände, med allt större längtan inom henne, hur Cogo ytterst försiktigt började röra vid henne. Hans vilja att tillfredsställa henne var enorm men hans fingrar darrade.

- ”Jag är så nervös..!” erkände han viskande.

- ”Det är jag med,” svarade Aurora honom med ett blygt leende. - ”Men jag vet hur ömsint du kan vara, Cogo. Jag är inte orolig.”

Hon menade det verkligen. Även utan sin rustning kunde Cogos styrka vara ofantlig. Men den utgjorde inget hinder för dem. Aurora kunde redan se övertygelsen hos honom i hans mörkblå blick.

- ”Visa mig hur jag ska göra för er,” bad han. Aurora tog hans hand och förde den till sitt bröst. Hans beröring fick henne att rysa av välbehag och glädje. Detta var inte alls något misstag. Hon såg Cogo djupt i ögonen.

- ”Och du får visa mig,” bad hon tillbaka.